

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 104.276 van 4 maart 2002
in de zaak A.102.231/XIV-2825.**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat K. HOUBEN,
 kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
 A. Lacomblélaan 59-61 B5

tegen:

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, de eerste geboren op 25 juni 1966, de tweede geboren op 7 december 1971, en beiden van Iraanse nationaliteit, op 24 maart 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2001 tot bevestiging van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 25 januari 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 22 februari 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 6 april 2001 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit en gelet op het voorlopig advies over de vordering tot schorsing;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 11 december 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 16 januari 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. VANDERHEYDEN die, loco Advocaat K. HOUBEN verschijnt voor de verzoekende partijen, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat C. DECORDIER, die loco Advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

I. Wat de voornaamste gegevens van de zaak betreft.

1.1. De verzoekende partijen zijn België binnengekomen op 27 december 2000 en verklaren zich vluchteling op 5 januari 2001.

1.2. Op 25 januari 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 22 februari 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van beide verzoekers een bevestigende beslissing. De motivering van deze beslissing, wat eerste verzoeker betreft, luidt als volgt:

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 8 februari 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Perzische taal machtig is.

Betrokkene verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Teheran. Betrokkenes vader zou ten tijde van de Shah gewerkt hebben in (bij) de geheime dienst Savak. Betrokkene zou actief zijn geweest in politieke vergaderingen met een aantal vrienden. In de maand Mehr 1379 (september-oktober 2000; voor de Gregoriaanse kalender: + 621) zou betrokkenes vader zijn verdwenen. Een maand later zou betrokkene zijn gearresteerd. Men zou hem hebben ondervraagd over zijn politieke activiteiten en de actuele verblijfplaats van zijn

vader. Betrokkene zou een tweetal dagen in de gevangenis hebben doorgebracht en herhaaldelijk zijn geslagen. Enige tijd na zijn vrijlating zou hij verhuisd zijn en zou hij vernomen hebben dat zijn vader in een andere Iraanse stad woonde. Betrokkene zou nog een maand in Iran hebben verbleven en zou vervolgens hebben besloten het land te ontvluchten. Hij zou in België zijn aangekomen op 27 december 2000. Hij verklaarde zich vluchteling op 5 januari 2001, vergezeld van zijn echtgenote K. K. en G. A.

Gezien het aantal flagrante tegenstrijdigheden in de opeenvolgende verklaringen van betrokkene en tussen de verklaringen van betrokkene enerzijds en zijn echtgenote anderzijds kan aan de motieven van betrokkene's asielaanvraag geen geloof worden gehecht. Zo zegt betrokkene, ten eerste, op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij bij zijn arrestatie met geweld werd gedwongen in de auto te stappen. Tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal verklaart hij hiermee in strijd dat hij zelf instapte omdat die personen hem hadden gezegd dat ze samen iets te doen hadden. De eerste keer dat ze hem daadwerkelijk aanraakten was in de auto, verklaart hij (p. 9 verhoorverslag). Evenzo zegt betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij gedurende twee dagen en nachten opgesloten zat in dezelfde kamer als degene waarin hij werd verhoord. Tijdens zijn verhoor in dringend beroep meent hij dan weer dat dit in een andere kamer was (p. 10).

Verder is het opmerkelijk dat betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart niet politiek actief te zijn geweest. Hij zou in de gevangenis zijn verhoord over het werk van zijn vader, waar zijn vader was en wat hij deed. Betrokkene zou hebben gezegd dat hij er niets van wist. Ook betrokkene's vrouw verklaart op de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar schoonvader aan politiek deed maar dat de familie er niets van afwist. Op het Commissariaat-generaal echter, beweert betrokkene dat hijzelf wél politiek actief was en dat men ook vragen stelde naar betrokkene's activiteiten in de vergaderingen en naar de rol van zijn vader daarin (p. 7).

Daarenboven verklaart betrokkene tijdens zijn eerste verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn vader vóór zijn vertrek uit Iran naar zijn schoonvader heeft gebeld. Hij zei hem dat hij in een andere stad zat. Nadien zou betrokkene niets meer van hem hebben gehoord. Tijdens zijn verhoor in dringend beroep zegt betrokkene evenwel dat zijn vader nadien nog persoonlijk naar Shiraz is gekomen om betrokkene's familie op te halen en mee naar Fassa te nemen (p. 9). Zijn vrouw zegt, eveneens in dringend beroep, dat haar schoonvader nadien nog naar haar ouders heeft gebeld (p. 9). Vervolgens verklaart betrokkene dat de verdwijning van zijn vader werd vastgesteld door zijn moeder toen de vader niet meer van zijn werk namelijk in het bedrijf Saipa thuiskwam. In dit bedrijf werkte hij sinds een jaar en voordien werkte hij in de zaak van zijn broer (p. 3). Betrokkene's vrouw daarentegen meent dat haar schoonvader vroeger ooit wel in Saipa heeft gewerkt maar al sinds geruime tijd in de zaak van diens broer werkt (p. 7). Betrokkene zegt verder dat hij op de hoogte werd gesteld van de verdwijning van zijn vader toen hij dezelfde dag na zijn werk langs zijn moeder ging en deze het hem vertelde. Enkele dagen later gingen betrokkene en zijn moeder op zoek naar zijn vader, dit deden ze een twee- of drietal dagen (p. 8). Volgens betrokkene's echtgenote werden ze op de hoogte gesteld van de verdwijning van haar schoonvader toen haar schoonmoeder na enkele dagen telefoneerde. Dezelfde avond zijn haar man en schoonmoeder op zoek gegaan; dit deden ze één week lang, aldus haar verklaringen (p. 8).

Bovenvermelde tegenstrijdigheden zijn dusdanig flagrant dat (zij) betrokkene's asielaanvraag in een bedrieglijk daglicht stellen.

Tot slot moet aangestipt worden dat de door betrokkene neergelegde documenten (identiteitsbewijs van hemzelf en van (zijn) echtgenote alsook boekje van burgerlijke stand) louter betrekking hebben op zijn identiteit maar verder niets aan het vluchtrelaas en de appreciatie ervan toevoegen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 25 januari 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren. (...).”.

1.4. De motivering van de bevestigende beslissing van 22 februari 2001, wat tweede verzoekster betreft, luidt als volgt:

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 8 februari 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Perzische taal machtig is.

Betrokkene verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Shiraz. Ze zou op 27 december 2000 in België zijn aangekomen. Ze verklaarde zich vluchteling op 5 januari 2001, vergezeld van haar man XXX en haar zoontje G. A.

Betrokkene steunt haar asielaanvraag op de problemen die haar man in Iran zou hebben gekend. De asielaanvraag van betrokkene's echtgenoot werd echter door de Commissaris-generaal bedrieglijk bevonden en werd bijgevolg onontvankelijk verklaard. Betrokkene heeft evenmin geloofwaardige elementen aangehaald die er op wijzen een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie te moeten vrezen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 25 januari 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(…).”.

II. Wat de ontvankelijkheid van de beroepen betreft.

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat “de vordering (...) laattijdig werd ingediend”;

Overwegende dat de exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis*, opgeworpen door de tweede verwerende partij wordt verworpen, omdat de bestreden beslissingen aan verzoekers op 22 februari 2001 werden ter kennis gebracht en de verzoekschriften tot schorsing en nietigverklaring tijdig, op 24 maart 2001, werden ingediend;

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij een exceptie aanvoert in verband met het moeilijk te herstellen ernstig nadeel; dat deze exceptie hierna wordt besproken (cfr. IV, 4.1.2);

III. Wat de toepassing van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen betreft.

3.1. Overwegende dat verzoekers een eerste middel aanvoeren dat als volgt luidt:

“schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen doordat de tweede verwerende partij ten onrechte heeft beslist dat de asielaanvraag van verzoekers bedrieglijk is.

De commissaris-generaal komt tot het besluit dat de aanvraag van verzoeker bedrieglijk is, gebaseerd op een aantal “flagrante” tegenstrijdigheden in het relaas van verzoekers.

Nochtans kan een asielaanvraag enkel als bedrieglijk bestempeld worden als blijkt uit het administratief dossier dat de verklaringen van de verzoeker(s) in sterke mate behelst (behept) zijn met één of meer van de volgende kenmerken: tegenstellingen, verwarringen, incoherenties, of weinig precieze opmerkingen (zie RvSt, 72.998, 6 april 1998).

De beweerde tegenstellingen mogen bovendien niet miniem zijn, maar moeten blijken geven van enig belang. (RvSt., 56.036, 25 oktober 1995).

Als de beweerde tegenstellingen tenslotte er geen zijn, of als zij niet blijken uit het administratief dossier dient de beslissing logischerwijze dan ook vernietigd (geschorst) (te) worden door de Raad van State (zie F. BERNARD, “La procédure belge de reconnaissance de la qualité de réfugié à l’épreuve de la censure du Conseil d’Etat, R.D.R., 1999, p.106)

Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de tegenstellingen die de commissaris-generaal zo “flagrant” acht, er eigenlijk geen zijn of minstens zeer miniem zijn en de kern van de asielaanvraag van verzoekers niet raken:

1) de vraag of verzoeker uit vrije wil de wagen instapte bij zijn arrestatie of dat dit met geweld gebeurde.

Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) zou verzoeker gezegd hebben dat hij met geweld gedwongen werd in een auto te stappen, terwijl hij tijdens de behandeling van zijn dringend beroep verklaarde dat hij zelf de wagen instapte en dat ze hem eerst vastpakten toen hij reeds in de wagen zat.

Bij de beoordeling van deze passage past het evenwel rekening te houden met het verschil in ondervragen tijdens een interview bij DVZ en bij het Commissariaat-generaal.

Bij de eerste dient alles snel te gaan en rest er weinig tijd om diep in te gaan op de details. Aan de kandidaat-vluchteling wordt enkel gevraagd de kern van zijn relaas te doen en zich niet te verliezen in bijkomstigheden.

In die zin kan er in casu dan ook geen sprake zijn van een “flagrante” tegenstelling, maar eerder van een precisering van de feiten, waarbij het duidelijk is dat verzoeker tijdens het interview bij DVZ het gewelddadige van de gehele scène wilde onderstrepen.

2) de vraag of verzoeker verhoord werd in dezelfde kamer als waar hij opgesloten werd.

Bij deze passage past het dezelfde opmerking te geven als hierboven: het verschil in ondervragen bij DVZ en de commissaris-generaal.

Uit het verslag van het verhoor bij DVZ blijkt bovendien niet welke vragen er juist gesteld worden aan de kandidaat-vluchteling bij de beoordeling van vraag 42 (= gronden van zijn vlucht), zodat geen vergelijk mogelijk is.

Verder is het in het relaas van verzoeker enkel van belang dat hij werd vastgehouden en ondervraagd en niet zozeer of dit in 1 kamer of in meerdere kamers plaats had.

3) de politieke activiteit van verzoeker.

De Commissaris-generaal beweert dat verzoeker tijdens het interview bij DVZ enkel gesproken heeft over de politieke activiteiten van zijn vader en niet die van hemzelf en gezegd heeft dat hijzelf niet politiek actief zou zijn. Dit laatste blijkt nochtans nergens uit het administratief dossier en werd hem nooit gevraagd.

Integendeel, tweede verzoekster verklaart bij DVZ: “Ze vroegen naar zijn vader en naar zijn (i.e. haar echtgenoot) politieke activiteiten.” (vraag 42 van het verslag van tweede verzoekster bij DVZ).

Het is slechts bij de behandeling van zijn dringend beroep dat verzoeker rechtstreeks wordt gevraagd of hij al dan niet politiek actief was en waarop hij antwoordt dat hij samen met zijn vader deelnam aan vergaderingen.

Verzoeker vermoedt wel dat zijn vader buiten die vergaderingen nog andere politieke activiteiten had (zie verhoor CGVS p 11).

4) de vraag of verzoekers persoonlijk nog iets van hun (schoon)vader hebben gehoord na zijn verdwijning.

De commissaris-generaal meent een tegenstelling te zien in het feit dat verzoeker tijdens zijn eerste interview gezegd heeft dat hij na zijn vaders verdwijning geen nieuws meer van hem gehad heeft, terwijl hij tijdens de behandeling van zijn dringend beroep verklaarde dat zijn vader nog persoonlijk naar Shiraz is gekomen om zijn familie (i.e. de moeder en broers van verzoeker) te gaan halen.

Zijn echtgenote heeft in haar dringend beroep verklaard dat haar schoonvader zijn familie van Shiraz naar Fassa heeft gebracht en daarna naar haar eigen moeder heeft gebeld.

Ook hier is geen tegenstelling te ontwaren, aangezien duidelijk is dat verzoekers bedoelen dat ze geen persoonlijk contact meer gehad hebben met hun (schoon)vader, maar enkel nieuws via de moeder van tweede verzoekster.

5) de vraag of de vader op het moment van de feiten bij het bedrijf ‘Saipa’ werkte of bij het bedrijf van zijn broer.

Hier hebben verzoekers inderdaad elk wat anders verteld: verzoeker dat zijn vader eerst bij zijn broer werkte en daarna bij ‘Saipa’, en verzoekster net andersom.

Deze incoherentie is echter te wijten aan het feit dat verzoekster opgewonden was tijdens de ondervraging, en heeft trouwens weinig relevantie.

Verzoekers zien trouwens ook niet in waarom ze zouden liegen over de werkzaamheden van hun (schoon)vader die bovendien niets te maken hebben met hun relaas.

6) de vraag hoe verzoekers te weten kwamen dat hun (schoon)vader verdwenen was.

Opvallend is dat de Commissaris-generaal in deze passage de verklaringen van eerste en tweede verzoeker met elkaar vergelijkt, terwijl de laatst genoemde bij de aangehaalde feiten nooit persoonlijk aanwezig was en alles “uit de tweedehand” vernomen heeft.

Verzoeker zou gezegd hebben dat hij op de avond van de verdwijning bij zijn moeder langs ging, terwijl zijn echtgenote beweerd zou hebben dat haar schoonmoeder enkele dagen later telefoneerde om te zeggen dat hun vader verdwenen was.

De avond van de verdwijning ging verzoeker zoals zo vaak bij zijn ouders. Zijn vader was toen niet thuisgekomen, maar ze maakten zich nog niet al te ongerust aangezien hij ook wel bij vrienden of zo kon zijn. Verzoeker vertelde het niet aan zijn echtgenote om haar niet ongerust te maken.

Pas na een drietal dagen belde de moeder van verzoeker terug, waarna zij en haar zoon in actie schoten en op zoek gingen. Het is dit telefoontje dat tweede verzoekster bedoelt.

Tenslotte haalt de Commissaris-generaal aan dat volgens verzoeker ze een twee- à drietal dagen op zoek gingen naar zijn vader, en volgens tweede verzoekster een week.

Dit gaat echter niet om zo’n belangrijk verschil dat van een “flagrante tegenstelling” gesproken kan worden.

Verzoekers menen dus dat de Commissaris-generaal art. 52 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft door te bepalen dat hun aanvraag bedrieglijk is, terwijl daar geen aanwijzingen toe waren omdat de beweerde tegenstellingen er ofwel geen zijn, ofwel niet flagrant zijn of geen belang hebben in het vluchtrelaas.

Hun relaas had dus minstens verder ten gronde moeten onderzocht worden.”;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van de ontvankelijkheidsfase van de asielprocedure de opdracht heeft zich met kennis van zaken uit te spreken over de asielmotieven die door verzoekers worden ingeroepen, in het bijzonder door na te gaan of de ingeroepen motieven om als vluchteling erkend te worden steek houden en eerlijk zijn;

Overwegende dat de bestreden beslissingen met toepassing van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) de asielaanvragen onontvankelijk verklaren wegens bedrieglijkheid; dat de bedrieglijkheid wordt gesteund op zes tegenstrijdigheden die in de eerste bestreden beslissing worden weergegeven; dat deze tegenstrijdigheden naar luid van de bestreden beslissingen de determinerende motieven uitmaken om te besluiten tot de afwezigheid van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie;

Overwegende dat uit de samenlezing van voornoemde tegenstrijdigheden blijkt dat zij niet de conclusie wettigen dat de aanvraag van verzoekers bedrieglijk is, omdat de beweerde tegenstrijdigheden er ofwel geen zijn, ofwel miniem zijn ofwel een marginaal belang hebben in het kader van het asielrelaas van verzoekers; dat met verzoekers wordt aangenomen dat hun asielrelaas ten gronde zou moeten worden onderzocht en dat het eerste middel van verzoekers niet ongegrond lijkt;

3.2 Overwegende dat de kamer het niet eens is met de conclusies van het verslag van de Auditeur opgemaakt met toepassing van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen; dat de procedure derhalve moet worden voortgezet overeenkomstig de artikelen 21 tot 25 van dat koninklijk besluit;

IV. Wat de vordering tot schorsing betreft.

4.1. Overwegende dat het Auditoraat in zijn verslag oordeelt dat indien de kamer geen toepassing maakt van voornoemd artikel 26, de vordering tot schorsing moet worden verworpen wegens gebrek aan ernstige middelen, met toepassing van artikel 7, § 2 van voormeld koninklijk besluit van 9 juli 2000;

4.2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.2. 1. Overwegende dat uit punt III.3.1. van huidig arrest blijkt dat het eerste middel niet ongegrond lijkt; dat het eerste middel derhalve ernstig is, dat bijgevolg is voldaan aan de eerste voorwaarde van voormeld artikel 17, § 2;

4.2.2. Overwegende dat verzoekers, wat de tweede voorwaarde betreft, het volgende aanvoeren:

“Verzoekers zijn de mening toegedaan dat een uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten hen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent.

Er moet op gewezen worden dat verzoekers met rede stellen vervolging te riskeren in hun land omwille van de politieke activiteiten van verzoeker en zijn vader, en hun royalistische opvattingen.

Weigering van erkenning als vluchteling ontnemt hen de voordelen van het vluchtelingenstatuut zoals o.m. bescherming door België, legaal verblijf, afleveren van een paspoort, ...

Als zal aangetoond zijn dat de hieronder aangehaalde middelen gegrond zijn, is tegelijkertijd aangetoond dat verzoekers belang hebben bij de schorsing van de beslissing.”;

Overwegende dat de exceptie van de tweede verwerende partij in verband met het niet bewezen zijn van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel op basis van concrete gegevens feitelijke grondslag mist;

Overwegende dat de uiteenzetting van verzoekers overtuigt, zodat is voldaan aan de tweede voorwaarde van voornoemd artikel 17, § 2,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2001 tot bevestiging van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 25 januari 2001 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen op 22 februari 2001 ter kennis gebracht.

Artikel 2.

Het beroep tot nietigverklaring wordt voortgezet overeenkomstig de artikelen 21 tot 25 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 3.

De kosten worden in beraad gehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier maart tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.